

Kapitola 2

„Katko, můžeš dojít pro Mirku? Večeře je hotová.“

Katka se na maminku nešťastně podívala.

„Mami, vždyť víš, že Mirka odmítá vyjít z pokoje.“

„Ale tak to nejde, vždyť musí občas něco sníst. Jestli to takhle půjde dál, za chvíli mi umře hlady.“

„Říkala, že je jí všechno jedno.“

„Ale mně to jedno není.“ Marie Anderová láskyplně pohladila svou mladší dceru po hlavě. „Už dva dny pořádně nic nesnědla, ani ten chleba s máslem, co jsem jí nechala v pokojíčku na stole.“

Katka s protaženým obličejem dloubala prsty do dřevotřískové stěny. Až donedávna byla Mirka oporou celé rodiny a Katka svou starší sestru obdivovala za všechno, co dokázala zvládnout. Teď bylo všechno jinak.

„Mami? Myslíš, že Mirka umře?“

Mamka až příliš prudce zavrtěla hlavou. Ta nečekaná otázka ji šokovala.

„Ne! Ne, to si opravdu nemyslím. Jen má prostě hrozné výčitky. Od té nehody uběhly teprve čtyři měsíce. Bude trvat dlouho, než se naučí přijmout, že... že...“

„... zůstala na vozíku,“ dořekl za ni větu její manžel Jan. Vešel do kuchyně, sundal si klobouk a zajel si rukou do mohutné hřívy. Jeho vlasy byly už trochu prošedivělé, ale stále stejně silné a husté jako kdysi.

„Ano, to jsem měla na mysli,“ zamumlala Marie Anderová. „Ale co jsme se přestěhovali sem, je na tom čím dál hůř. Strašně zhubla a je tak hrozně... mrzutá. Už se s ní skoro nedá rozumně mluvit. Možná jsme se vůbec neměli stěhovat.“

„Ále, láry fáry! Měla pokoj ve třetím patře, copak jsme ji mohli pořád nosit? Dveře byly moc úzké na vozík a všude byly schody. Nemohla si sama vyjít ani na zápraží.“

Katka znovu protáhla obličej. „Po pravdě, co jsme tady, Mirka v podstatě nevyšla z pokoje. Takže se to moc nezlepšilo.“

„A taky tam zůstali všichni její kamarádi.“

Marie Anderová postavila na stůl misku, ze které se kouřilo. Vypadala smutně.

„Jenže kde byli všichni ti její kamarádi, když ležela v nemocnici? Kromě Lenky se tam nikdo ani neukázal. A Alex? To radši ani nebudu komentovat. Ten za to vůbec nestojí. Tady si najde nové kamarády. Je tu mnohem lepší vzduch než ve městě. Život na venkově jí udělá dobře.“

Marie přikývla, ale čelo jí stále brázdily hluboké vrásky. „Já mám jen starost, že co jsme tady, je tak strašně vyhublá. Už na mě vůbec nereaguje, když s ní mluvím, kouká skrz mě, jako bych tu nebyla. Jestli to takhle půjde dál, budu muset zavolat doktora nebo s ní dojet do nemocnice.“

Katka si nabrala na talíř hromadu voňavé dušené zeleniny. Od vařečky se táhly tlusté nitky rozpuštěného sýra.

„Mňam... to je dobrota,“ pochválila si zasněně a pak se zavtářila provinile, protože zahlédla přísný pohled svého otce.

„No co? Copak si nemůžu pochutnat na jídle jen proto, že má Mirka depresi?“

„Katko!“

„Tak promiň. Já to tak nemyslela. Jen už mám hrozný hlad.“

Jan Andera si povzdychl.

„Já vím, Káto. Není to snadné pro nikoho z nás. Zkusím s tím něco udělat. Maruško, dej mi prosím tě talíř pro Mirku.“ Marie nandala porci na talíř a podala mu ho i s lahví vody. Jan se zhluboka nadechl a vnitřně se připravoval na další konfrontaci se svou dcerou. Cítil, že má knedlík v krku.

* * *

V Mirčině pokoji byla tma. Žaluzie byly stažené a ta jediná štěrbinu nad parapetem, kudy mohlo dovnitř proniknout trochu světla, byla utěsněná dekou. Ale Mirce to pořád nestačilo. Seděla zhroucená do sebe na vozíku, otočená zády k oknu, a měla zavřené oči. Vypadala jako tmavý a ztracený přelud ve stínech svého malého království.

Něco zavržalo a i přes sevřená víčka ji náhle oslepil příval ostrého světla. Otevřela oči a trvalo pár vteřin, než se zorientovala. Ve dveřích stál její otec, ruku měl na vypínači.

„Co to má být? Zhasni to světlo!“ vykřikla na něj Mirka a zakryla si obličej rukama. „Mě to bolí.“

„Ne. Nepřipadá v úvahu, Mirko. Taková tma nevede k ničemu než k depresi.“

„Pozdě.“

Otec s dcerou se na sebe dívali. Jan působil unaveně, ale odhodlaně. V rukou držel talíř a Mirka dobře věděla, co teď

přijde. Zavřela oči a v duchu se obrnila. Na jídlo neměla ani pomyslení. Proč taky – všechno bylo na nic, zbytečné a beznadějně.

„No výborně. Doufám, že to nemá být pro mě.“ Ukázala na talíř. „Já nic jíst nechci.“

Prognóza, kterou vyslovili lékaři, nebyla dobrá. Říkali, že snad by se ještě mohl stát zázrak. Ale i kdyby se její stav někdy opravdu zlepšil, její život by už stejně nikdy nebyl jako dřív.

„Nedělej si velké naděje. Ušetří tě to zklamání,“ řekl jí jeden z lékařů, a fyzioterapeut byl ještě upřímnější: „Měla by ses smířit s tím, že budeš na ten invalidní vozík odkázaná už po zbytek života.“

Tak jaký pak mělo smysl jíst a dělat, jako že je všechno v pořádku?

Jan si před ni klekl a vzal její ruce do svých.

„Mirko, musíš jíst.“

„Nemusím. A stejně to vypadá, jako že už to někdo jednou snědl.“

„Musíš. A nebuď tak zlá. Maminka si s tou zeleninou dala hodně práce.“

„Mně je to fuk,“ uteklo jí z pusy.

Snažila se to říct klidně a rozhodně, ale stejně to vyznělo umíněně. Kruci. Při pomyslení na jídlo se celá naježila. Při pohledu na talíř se jí dělalo špatně a věděla, že do sebe nedokáže dostat ani sousto.

„Já už se na to nemůžu dívat. Maminka se může s jídlem ztrhat, jen abys něco snědla. Nemůžeš být hlady věčně.“

„Ale já nemám hlad.“

„Ne, nemáš jen chuť k jídlu, a to je něco jiného. Jestli dnes do večera nic nesníš, Mirko, budeš muset zpátky

do nemocnice. A myslím to vážně. Ráno tě tam osobně odvezu. Vypadáš příšerně a já nehodlám čekat, až mi tu zkolabuješ. Bylo by ti to milejší?“

Otrásla se. Vzpomínky na zápach nemocnice, obličejy ostatních pacientů plné utrpení, nepřetržitý neklid a neustálé otravování doktorů, sester a ošetřovatelek. Ne, tam se jí zpátky rozhodně nechťelo. Naskočila jí husí kůže. Vzpomínky ji oslňovaly jako údery blesků. Všechno ji tenkrát tak hrozně bolelo, jen nohy ne. Okamžitě pochopila, že něco není v pořádku. Všichni ostatní z té havárie vyvázli jen s pár škrábanci. Protože na rozdíl od ní byli v autě připoutaní.

Mirka se podívala na tátu, který pořád dřepěl před ní. Vypadal smutně. Její rodiče se tolik snažili. A do nemocnice už se prostě vrátit nehodlá. Povzdychla si, naklonila se trochu dopředu a chytila se rukou opěrky vozíku. Druhou natáhla před sebe.

„Dej mi ten talíř.“ Začala apaticky přežvykovat kousek brambory. „Ale dělám to jen proto, že nechci do nemocnice.“

„Aspoň to zkus. Uvidíš, že se ti pak udělá líp.“ Otec vypadal spokojeně. „Když budeš chtít přidat, jen zavolej, přinesu ti další porci.“

Přežvykovala a polykala. Bolelo to; měla tak sucho v krku, že skoro nedokázala polknout.

„A už bys vážně měla začít s tím rehabilitačním programem. Ty cviky, co ti předepsal doktor Reinhard, ti pomůžou. Možná sedíš na vozíku, ale to neznamená, že už nemůžeš vůbec používat svoje tělo.“

Mirka přikývla. „Mhm.“

Slyšet z otcových úst slovo vozík ji bolelo a děsilo. Byly to dvě slabiky, které věstily strašlivé proroctví pro její budoucnost, které rozbíjely úplně všechno, co si kdy do života

plánovala. Všechny její sny o cestování a dobrodružstvích, o projížďkách na kole v létě a horských túrách v zimě s kamarády. Zakručelo jí v břiše a zase se jí udělalo špatně.

Když otec odešel z pokojíčku, chvilku počkala a pak odjela do koupelny, kde vysypala celý obsah talíře do záchodu.

* * *

„Ty bláznivá herko, uklidni se! Zatracený hovado!“

Venku se něco dělo. Žaluzie byly pořád stažené, ale Mirka si pootevřela okno, protože v pokoji už byl úplně vydýchaný vzduch. Vítr k ní nesl zvuky ze statku a slyšela odtud rány a dupot.

„No tak, ty potvoro, uklidni se!“ křičel muž se silným přízvukem.

Dupání neustávalo, naopak zesilovalo, jako by se někdo snažil vši silou prokopnout zeď. Mirka dojela k oknu. Roztáhla rukou lamely a podívala se škvírkou ven. Na úzké příjezdové cestě k pastvině, která se táhla přímo pod jejími okny, stálo zaparkované terénní auto s přívěsem pro koně. Přímo vedle tmavomodré tabule s erbem, kde byl kudrlinkovým písmem vyvedený nápis *Sokolí dolina*, jak se jmenoval sousední statek s hřebčínem.

„Zatracená potvoro! To snad není pravda!“

Přívěs se kymácel, jako by se z něj snažil utéct rozzuřený lev. Něco zafrkalo a pak začalo opět zevnitř kopat do stěn, až to dunělo.

„Už to bude, už to bude, hned tě pustím ven.“ Muž s širokými rameny měl po obličeji rudé skvrny a vypadal popuzeně. Horečně lomcoval se západkami přívěsu.

„Počkej, Borisi!“ zavolal další muž, který doteď stál u přívěsu z druhé strany, takže na něj Mirka neviděla. „Já ti pomůžu.“

Druhý muž byl nevysoký a obtloustlý. Na nohou měl žluté holínky, které ostře kontrastovaly s šedivou pracovní kombinézou. Na podrážky se mu nalepily tlusté nánosy bláta. Na hlavě měl vlněnou čepici a Mirce trošku připomínal zahradního trpaslíka, kterého před mnoha lety darovala své babičce k narozeninám.

„Nemůžu se dočkat, až odtud vypadnem,“ zavolal muž jménem Boris a otřel si z čela pot.

Zahradní trpaslík mu odpověděl: „Ta herka to všechno rozmlátí. Musíme sebou hodit.“

Přívěs se nebezpečně kymácel, jak něco uvnitř začalo opět narážet do stěn. Mirky se zmocnila zvědavost. Kůň, který v něm byl zavřený, musel být úplně zdivočelý. Nebo měl strašně špatnou náladu. Roztáhla lamely žaluzií ještě o něco víc a dojela k oknu tak blízko, jak to šlo. Její pokoj byl v přízemí, takže neměla moc dobrý výhled. Jak ráda by se teď proměnila v ptáka, aby se schovala do větví jabloně, která rostla vedle statku, a mohla celou scénu pozorovat shora.

Mezitím k přívěsu přiběhli starší pán s bílými vlasy a mladík v zašpiněných gumových kalhotách s lacem. Chlapec dělníky přátelsky pozdravil. Vypadal, že je jen o málo starší než Mirka, a měl rozčuchané tmavé kadeře, které mu trčely na všechny strany.

„Pravý vesnický pařez,“ proletělo Mirce hlavou a hned si vzpomněla na Alexe, který byl vždycky pečlivě upravený a vlasy měl ostříhané podle poslední módy. Bylo pro něj neuvěřitelně důležité, jakým dojmem zapůsobí na ostatní.

„Dobré ráno, dobře že jste dorazili tak časně. Nebloudili jste?“
„Šlo to. Jen jsou tu hrozně úzké silnice.“

Mirka si zamýšleně pohrávala s pramínky svých vlasů a zvědavě scénu pozorovala.

„To víte, tady na venkově...“, začal mladík, ale starý pán s bílými vlasy ho rázně přerušil: „Stát!“ Sám se postavil před dělníky a zdvihl ruku jako dopravní policista. K Mirčinu údivu nezně hlas toho pána ani staře, ani slabě. Byl to příjemný, hluboký hlas, očividně zvyklý rozdávat rozkazy. Oba muži i chlapec okamžitě znehybněli.

„Odted' tady velím já. Už tu není nic ke koukání. Ty,“ namířil prst na menšího z obou mužů, „mi stojíš v cestě.“

Muž ustoupil několika kroky ke straně. Starý pán otevřel boční dveře přívěsu. Uvnitř to pořád mocně rachotilo.

„Copak jste ještě nikdy nevezli koně? Člověk aby si všechno udělal sám.“

Chvilku počkal, nakoukl do tmy, hrábl rukou do stínů a za něco zatáhl. Mirka toho ze svého místa nedokázala moc rozeznat, ale v přívěsu se mihlo něco bílého. Starý pán zase chvíli počkal a hluk se brzy uklidnil.

Ramenatý chlap s tlustým zahradním trpaslíkem sledovali staršího pána s očekáváním. Ten boční dveře zase zavřel a začal mluvit: „Vyložit koně je umění. Nemůžete jen tak otevřít rampu, když je kůň uvnitř uvázaný. Může se zkusit rozběhnout dozadu a zlomit si vaz. Koně v panice utíkají, a když se snaží zmizet, o ničem nepřemýšlejí. Takže si pamatujte: koně musíte nejdříve odvázat a teprve potom spustit rampu!“

Tloušťík přikývl.

„Promiňte, šéfe. Ta herka se prostě hrozně vzteká. Celou cestu takhle řádí. Celý přívěs je pokopaný.“ Ukázal na kovové

stěny, které byly plné viditelných vyboulenin. To zvíře uvnitř muselo být očividně úplně bez sebe.

Starý pán škodám nevěnoval pozornost. „Není to žádná *herka*. Vůbec to není žádný obyčejný kuň. Je – nebo spíš byl – to slavný skokan. Mezinárodně proslulý. A teď je Marwani nová chloubka mého statku. Moje nová plemenná klisna.“ Pro- nesl to přesvědčivým hlasem plným spokojenosti. Oba dělníci se na sebe podívali.

„Mně ten kuň připadá dost nebezpečný,“ řekl jeden a v dal- ším okamžiku se z přívěsu ozvaly další rány. Tentokrát zařin- čely výklopné zadní dveře. „Zatraceně, ta vaše klisna ty dveře snad vykopne.“

Mirce znělo v hlavě to jméno. Marwani. Jak krásné jmé- no pro koně! Připadalo jí něžné a sametové, a přitom divoké a svobodné jako... třeba jako u indiánů. Marwani, to jméno zvonilo Divokým západem a nekonečnými prériemi, tisí- ci buvolích kopyt, pod nimiž země duní a rozechvívá se... Tak nádherně libozvučné jméno má patřit tomuhle zuřivému koni?

V tu chvíli konečně vykouklo z mraků sluníčko a přímo nad statkem se objevila duha. Rozprostřela se nad Sokolí do- linou jako ochranný štít, jako by chtěla přikrýt celý statek a ochránit ho před vším zlým.

Mirku to zahřálo u srdce a zasněně si pomyslela: „Jako by ta duha říkala, že Marwani je pod její ochranou.“

V slunečním svitu najednou statek nevypadal tak smutně a zabláceně jako předtím. Právě naopak, v kalužích se zrcadli- lo sluníčko, až celé zářily. Zpoza stodoly se zvedlo do vzduchu hejno ptáků, a když přelétalo nad diskutující čtveřicí, hlučně štěbetalo.

Ramenatý muž se podíval nahoru a v dalším okamžiku znechuceně protáhl obličej. Ukázal si na rameno: „Ten pták mě podělal.“

Druhý muž se zasmál a odhalil zažloutlé zuby. „Budeš mít sedm let neštěstí v lásce,“ popíchl ho.

Starý pán šlápl omylem do hluboké rýhy v zemi a uklouzla mu noha. „Zatraceně. Vyjeli jste mi tu pěkné koleje.“ S námahou se zachytil rukou za bok přívěsu. Stál teď vzadu vedle výklopných dveří a šátral rukou po zástrčce. Byla zaseknutá. „Příště jezděte pomaleji. Není divu, že je ta klisna celá bez sebe. Tady nejsme na závodní dráze. A ty koleje mě budou stát zase půl dne práce!“

„Nemůžeme přece za to, že přšlo...“ začal se bránit Boris, ale starý pán mu nevěnoval pozornost. Teď zase škubal závorou. „Všechno je to celé úplně rezavé, je třeba to pořádně naolejovat.“

Chlapec v gumových kalhotách stál mlčky vedle něj a tloukl do dveří kolem závory pěstí. Potom zatáhl za spojku a tentokrát zámek povolil. Přešel na druhou stranu a otevřel druhou závoru.

„Hotovo.“

Starý pán zkusmo zadupal nohama do země a něco si pro sebe zamumlal. Rozměklá zem se mu podle všeho vůbec nezamlouvala. Potom zvučným hlasem nařídil: „Tak se do toho dáme. Stoupněte si raději dál. Tohle udělám sám.“

Chlapec ustoupil k oběma dělníkům a starý pán opatrně spustil výklopné dveře na zem.

„Teď se dobře dívejte, ať se taky něco přiučíte. Vždycky musíte stát vedle přívěsu, ne za ním, protože to by vás kuň mohl převálcovat...“

Nic víc říct nestihl. Z boxu se pozadu vyřítla bílá větrná smršť, takže všichni muži strnuli. Bílé stvoření sjelo po rampě rychle a hladce jako blesk za letní bouřky, uklouzlo v rozbředlém bahně a upadlo na zem. Klisna se bezmocně svezla po zádech ještě několik metrů a pak se velmi energicky snažila dostat zpátky na nohy.